

Κρέων.

Ἐπὶ τῆς γῆς μας, εἶπε. Τὸ ζητούμενον
εὐρίσκεται· ἐκφεύγει τ' ἀμελούμενον.

Οιδίπους.

Καὶ ποῦ, ἐντὸς οἰκίας ἢ εἰς τοὺς ἀγρούς,
ἢ ἐπὶ ξένης ἔπесεν ὁ Λαῖος;

Κρέων.

Ἀποδημήσας εἰς μαντεῖον θεωρός,
ὡς εἶπε, πλεον δὲν ἐπέστρεψ' οἴκαδε.

Οιδίπους.

Οὐδ' ἄγγελός τις, οὐδὲ συνοδὸς αὐτοῦ
εἶδε τι, ὥστε νὰ τὸν ἐξετάσωμεν;

Κρέων.

Ἔπесον πάντες, πλὴν ἐνός, ὅστις φυγὼν
ἐκ φόβου, μόνον ἐν νὰ εἶπη ἤξευρε.

Οιδίπους.

Ποῖον; Ν' ἀποκαλύψῃ δύναται πολλὰ
τὸ ἐν, ἀρκεῖ ἐλπίδος νὰ δοθῇ ἀρχή.

Κρέων.

Λησταί, μᾶς εἶπεν, ὅχι εἰς ἀλλὰ πολλοί,
ἐπιπεσόντες ἐθανάτωσαν αὐτόν.

Οιδίπους.

Καὶ πῶς τοιαῦτα θὰ ἐτόλμα ὁ ληστής,
ἐὰν ἐντεῦθεν χρῆμα δὲν ἐνήργησεν;

Κρέων.

Ἦν ὑποψία. Ἄλλ' ἐν μέσῳ συμφορῶν
οὐδεὶς τὸν θάνατόν του ἐξεδίκησε.

Οιδίπους.

Τίς νὰ κωλύσῃ συμφορὰ ἡδύνατο
τοῦ φόνου βασιλέως τὴν ἀνάκρισιν;

Κρέων.

Νὰ λησμονῶμεν τ' ἀφανῆ ἡνάγκαζεν
ἢ Σφίγξ, τὰ πρὸ ποδῶν μας μόνον βλέποντες.

Οιδίπους.

Ἐγὼ θ' ἀποκαλύψω πᾶν ἐξ ὑπαρχῆς.

Διότι ἐπαξίως ὁ θεὸς καὶ σὺ
ὑπὲρ τοῦ φονευθέντος μεριμνᾶτε. Καὶ
δίκαιον σύμμαχόν σας θὰ μὲ ἔχετε,
ἐκδικητὴν τῆς χάρας, ὡς καὶ τοῦ θεοῦ.

Ὅχ' ὑπὲρ φίλων ἀπωτέρων, δι' ἐμὲ
αὐτὸν θ' ἀποκαθάρω τὸ κακούργημα.

Ὅστις ἐκείνου ἐγγεῖνε φονεύς, κ' ἐμὲ,
τίς οἶδεν, ἴσως νὰ φονεύσῃ δύναται.

Ἵπὲρ ἐκείνου πράττων ὠφελῶ ἐμέ.

Νῦν τάχιστα, ὦ παῖδες σεις, ἀφήσατε
τὰ βάρη ταῦτα, αἶροντες τοὺς κλάδους σας.

Εἰς ἄλλος ἅς καλέσῃ τὸν λαὸν ἐδῶ.

Ἐγὼ θὰ πράξω πάντα. Κ' ἢ σωζόμεθα,
ἂν θεὸς θέλῃ, ἢ καταστρεφόμεθα.

Ο ΙΗΣΟΥΣ ΕΙΣ ΤΟ ΟΡΟΣ ΤΩΝ ΕΛΑΙΩΝ.

(Μετὰ εἰκόνας.)

Ἑρμηνεία ὑπὸ τοῦ ἱερολογ. Ἱεροδ. Γερμανοῦ Καραβαγγέλη.

Εὐρισκόμεθα εἰς τὰς παραμονὰς τῶν Παθῶν τοῦ
Σωτήρος· τὸ φθονερὸν καὶ σκληροτράχηλον γένος τῶν
Ἰουδαίων, δὲν ἀνέχεται πλεον νὰ βλέπῃ τὴν δόξαν,
τὴν ὁποίαν ὁ υἱὸς τοῦ τέκτονος ἀπολαύει· ἰδίους ὁμ-
μασι βλέπει τὴν ἴασιν τῶν ἀσθενῶν, καὶ ὁμῶς κατηγο-
ρεῖ τὸν Ἰησοῦν, ὅτι ἐν ἡμέρᾳ Σαββάτου ἐδεράπευεν·
βλέπει τὴν ἴασιν τῶν δαιμονιζομένων, καὶ ὁμῶς κηρύτ-
τει ὅτι ἐν Βεελζεβοὺλ ἐκβάλλει τὰ δαιμόνια· ζητεῖ
μαρτυρίας κατὰ τοῦ Ἰησοῦ, ἀλλ' ὁ βίος Αὐτοῦ εἶνε
ἀνευ κηλίδος· «τίς ἐξ ὑμῶν, λέγει οὗτος, ἐλέγχει με
περὶ ἁμαρτίας»; ζητοῦσιν ὅπως παγιδεύσωσι τὸν Ἰησοῦν,
καὶ παραστήσωσι παραβάτην τοῦ Νόμου, ἀλλ' ὁ Ἰησοῦς,
ἐννοῶν τοὺς πονηροὺς αὐτῶν διαλογισμούς, ἐλέγχει
πανταχοῦ καὶ κατασχύνει αὐτούς· ἐπιχειροῦσιν ὅπως
παραστήσωσιν αὐτὸν ἀντάρτην καὶ ἐχθρὸν τοῦ Καίσαρος,
ἀλλ' ὁ Ἰησοῦς ἀποκρίνεται, «ἡ βασιλεία ἡ ἐμὴ οὐκ ἔστιν
ἐκ τοῦ κόσμου τούτου· ἀπόδοτε τὰ τοῦ Καίσαρος Καί-
σαρι, καὶ τὰ τοῦ Θεοῦ τῷ Θεῷ». Πανταχοῦ ἀκούουσι
σοφᾶς ἀποκρίσεις καὶ θείαν διδασκαλίαν· πανταχοῦ
βλέπουσι παράδοξον καὶ πρωτοφανὲς ἐν τῷ κόσμῳ
πρόσωπον, χαρακτῆρα ἀνεκτίμητον, βίον ἀμειπτον καὶ
ιδεώδη· ὅπου καὶ ἂν διέλθῃ ἐνσπείρει ἀγάπην καὶ ἀφο-
σίωσιν, καὶ θερίζει λατρείαν καὶ ἐνθουσιασμόν· τὰ
πλήθη προσέρχονται κατὰ χιλιάδας παρὰ τοὺς πόδας
τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ἡ θέα Αὐτοῦ ἠλεκτρίζει τὰς καρδίας
τῶν θεατῶν, καὶ δεσμεύει αὐτὰς δι' ἀπείρου ἀγάπης,
διότι καὶ Οὗτος, ὅλος ἀγάπη διὰ τὸν ἄνθρωπον, λυπεῖται

καὶ κλαίει διὰ τὰς συμφορὰς τοῦ κόσμου, καὶ συντρέχει
προθύμως, καὶ ἐπαρκεῖ πάντοτε εἰς τὰς ἀνάγκας τῶν
πάντων· ἀκούει Αὐτοῦ λαλοῦντος, καὶ ἀπορεῖ καὶ ἐξι-
σταται, οὐδέποτε, λέγων, ἐλάλησεν ἄνθρωπος ὡς οὗτος·
ὁ ἄνθρωπος· οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι ἐξεμάνη-
σαν, καὶ κηρύττουσι τὸν Ἰησοῦν παραβάτην τοῦ Νόμου,
ὁ Ἰησοῦς ὁμῶς ἀποκαλεῖ αὐτοὺς ὑποκριτὰς καὶ διαστρο-
φεῖς τοῦ Νόμου, καὶ ἐφαρμόζει ἐπ' αὐτῶν τὴν προφη-
τείαν τοῦ Ἠσαΐου «ἀκοῇ ἀκούσετε καὶ οὐ μὴ συνήτε,
καὶ βλέποντες βλέψετε καὶ οὐ μὴ ἴδητε· ἐπαχύνθη γὰρ
ἡ καρδία τοῦ λαοῦ τούτου»· βλέπουσι τέλος τὴν Ἀνά-
στασιν τοῦ Λαζάρου καὶ τὸν ἐνθουσιασμόν τοῦ ὄχλου,
τὴν θριαμβευτικὴν Αὐτοῦ εἰς Ἱεροσόλυμα εἰσοδόν, ἐν
μέσῳ τῶν ἀλαλαγμῶν τοῦ πλήθους, καὶ τὴν καρδίαν
αὐτῶν κατατρώγει ὁ σκῶληξ τοῦ φθόνου, καὶ συγκρο-
τοῦσι συμβούλια, ὅπως ἐξοντώσωσι πλεον τὸν Ἰησοῦν.

Ὁ Ἰησοῦς προγινώσκων ὡς Θεὸς τὴν προσέγγισιν
τῶν δοκιμασιῶν, τὰς ὁποίας ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τοῦ ἄν-
θρώπου ἀναλαμβάνει, εἰσέρχεται ὡς βασιλεὺς εἰς Ἱερο-
σόλυμα ὅπως φάγῃ τὸ τελευταῖον πάσχα μετὰ τῶν
Ἀποστόλων, καὶ στηρίξῃ αὐτοὺς ἀπέναντι τῶν σκαν-
δάλων, ὅσα ὁ σταυρὸς Αὐτοῦ μέλλει νὰ προσενήσῃ τῷ
κόσμῳ· ἀφοῦ ἐν τῷ μέσῳ τῶν μαθητῶν ἐτέλεσε τὸν
μυστικὸν δείπνον, καὶ καθιέρωσε τὸ μυστήριον τῆς θείας
εὐχαριστίας, ἀγγέλλει τότε τοῖς μαθηταῖς τὴν προσέγ-
γισιν τοῦ Πάθους Αὐτοῦ, καὶ προλέγει ὅτι εἰς ἐκ τῶν
μαθητῶν παραδώσει Αὐτὸν εἰς τὰς χεῖρας τῶν Ἰου-

δαίων· ἀφοῦ δὲ τέλος ἀπηύδυνε τοῖς μαθηταῖς τὰς τελευταίας ἐκείνας θείας καὶ ὑψηλὰς συμβουλίας, καὶ ἐνεθάρρυνεν αὐτοὺς ἀπέναντι τῶν Παθῶν, ἅτινα πορεύεται ἵνα ἀναλάβῃ, καὶ παρηγόρησεν αὐτοὺς ἀπέναντι τῶν θλίψεων, ἃς θὰ δοκιμάσωσιν ὑπὲρ Αὐτοῦ ἐν τῷ κόσμῳ, παραλαμβάνει πλέον τοὺς τρεῖς τῶν στενοτέρων Αὐτοῦ μαθητῶν, καὶ ἀπέρχεται εἰς τὸ Ὅρος τῶν Ἐλαιῶν, ὅπως παραδοθῇ εἰς τὰς χεῖρας τῶν σταυρωτῶν Αὐτοῦ· οἱ μαθηταὶ πλήρεις θλίψεως καὶ ἀδημονίας, κατῆφεις καὶ ἀπληπισμένοι ἐπὶ τῷ χωρισμῷ τοῦ Διδασκάλου παραδίδονται εἰς τὸν ὕπνον, ἐνῶ ὁ Κύριος ὑπὸ πάντων ἐγκαταλειμμένος, ἀποσύρεται κατὰ μέρος εἰς ἀπόκεντρον μέρος ὅπως προσευχηθῇ τῷ Πατρὶ Αὐτοῦ.

Βαθὺ σκότος καὶ ἔρεβος καλύπτει τὸ Ὅρος τῶν Ἐλαιῶν, πληκτικὴ ἡρεμία ἐν τῇ ζοφῶδει νυκτὶ βασιλεύει, καὶ μελανειμονεῖ ἡ φύσις καὶ πενθεῖ ἡ ἁγία πόλις· ἡ Γαλιλαία καὶ τὰ περίχωρα τοῦ Ἰορδάνου, Ἱερουσαλὴμ καὶ πᾶσα ἡ Παλαιστίνη εἰς βαθὺν καὶ ἀτάραχον ὕπνον πρὸ πολλοῦ παρεδόθησαν, καὶ τὴν νηνεμίαν τῆς νυκτὸς καὶ τὴν μελαγχολίαν τῆς φύσεως συνοδεύουσιν οἱ κελαρυσμοὶ τῶν ρείθρων τοῦ Ἰορδάνου, ἀλλὰ καὶ οὗτοι δὲν ταράττουσι τὴν ιερότητα τῆς νυκτὸς· βαυκαλίζουσι τὴν τεθλιμμένην φύσιν, καὶ διαχέουσιν εἰς τὰς ἐκτάσεις ἁρμονίαν μελαγχολικὴν καὶ πενθήρη. Μόνον εἰς ἀγρυπνεῖ, μόνον εἰς ταράττει τὴν σιγὴν τῆς νυκτὸς ἐκείνης· οὗτος εἶνε ὁ φθόνος τῶν Ἰουδαίων, καὶ ἡ φιλαργυρία τοῦ Ἰούδα· ταῦτά εἰσι τὰ δύο θηρία, ἅτινα ἐγείρουσι κεφαλὴν δρακόντειον, καὶ ζητοῦσι μυκώμενα καὶ λυσσῶντα νὰ βάψωσι τοὺς ὄνυχας αὐτῶν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Ἰησοῦ· ὁ Ἰησοῦς ἀγρυπνεῖ, ἀλλὰ δὲν ταράσσει τὴν ιερότητα τῆς νυκτὸς· μάρτυρες αὐτοῦ εἶνε αἱ ἐλαῖαι τοῦ Ὄρους τῶν Ἐλαιῶν, σύντροφοι δὲ οἱ ἀπότομοι βράχοι· προσεύχεται, ἀλλὰ σιωπᾷ, θλίβεται, ἀλλ' ὑπομένει· ἀδημονεῖ, ἀλλ' ἀντέχει· κύπτει τὸ γόνυ πρὸ τινος βράχου· ἡ κεφαλὴ Αὐτοῦ στηρίζεται ἐπὶ τῶν χειρῶν, αἱ χεῖρες ἐπὶ τοῦ βράχου, ἀλλ' ὁ Ἰησοῦς εὐρίσκεται ἐν τῷ οὐρανῷ, καὶ τὰ βλέμματα Αὐτοῦ ἐκτοξεύονται εἰς τὸ ἄπειρον, καὶ θεωροῦσι τὸν Πατέρα Αὐτοῦ. — Ἐν τῇ μυστικῇ ταύτῃ θεωρίᾳ βλέπει ὁ Ἰησοῦς τὸν θάνατον, καὶ ἀγωνίᾳ, καὶ ἡ ἀγωνία Αὐτοῦ ἐκδηλοῦται διὰ τῶν λέξεων «Πάτερ, εἰ δυνατόν, παρελθέτω ἀπ' ἐμοῦ τὸ ποτήριον τοῦτο»· ἀλλὰ τὰς λέξεις ταύτας ὑπαγορεύει τὸ ἀνθρώπινον τοῦ Θεανθρώπου θέλημα, τὸ δὲ θεῖον Αὐτοῦ θέλημα, εἶνε νὰ σώσῃ τὸν ἄνθρωπον διὰ τοῦ ἀχράντου Αὐτοῦ αἵματος· μέγας εἶνε ὁ ἀγὼν, ὃν δοκιμάζει ἐπὶ τοῖς προκειμένοις παθήμασιν, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀγάπη Αὐτοῦ εἶνε ἄπειρος· ὁ πατὴρ θυσιάζεται προθύμως ἐξ ἀγάπης ὑπὲρ τῶν τέκνων, ἀλλ' ἡ ἀγάπη αὕτη εἶνε μηδὲν ἀπέναντι τῆς ἀγάπης τοῦ Ἰησοῦ, ἡ ἄπειρος δὲ αὕτη ἀγάπη τοῦ Ἰησοῦ ὠθεῖ Αὐτὸν μετ' ἀσυγκρίτου αὐταπαρνήσεως εἰς τὸν σταυρικὸν θάνατον· τὴν ἀγαθότητα τοῦ προσώπου Αὐτοῦ διαπνέει ἐγκάρδιος λύπη· λυπεῖται δὲ οὐχὶ τόσον διὰ τὰ ἀναμένοντα Αὐτὸν πάθη, ὅσον διὰ τὴν ἀχαριστίαν τοῦ κόσμου· Αὐτὸς ἀποδνήσκει διὰ τὸν κόσμον, ἀλλ' ὁ κόσμος μισεῖ Αὐτόν· ἀντὶ εὐγνωμοσύνης ἀπαντᾷ ἀχαριστίαν· ἀποδνήσκων δὲ ὑπὲρ τοῦ ἀνθρώπου, βλέπει τὸν ἄνθρωπον μετὰ ἐμπαιγμῶν

καὶ ἀλαλαγμῶν προβαίνοντα εἰς τὴν καταδίκην Αὐτοῦ. Τοῦτο εἶνε τὸ ἰσχυρότερον πάθος, ὅπερ αἰσθάνεται ὁ Χριστὸς κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην· λυπεῖται οὐχὶ διὰ τὰς μάστιγας καὶ τοὺς ἥλους, ὅσα αὐτοὶ οὗτοι τῷ λυτρωτῇ αὐτῶν ἐτοιμάζουσιν, ἀλλὰ διὰ τὰ δεινὰ, ὅσα αὐτοὺς τε καὶ τὴν Ἱερουσαλὴμ ἀναμένουσι· λυπεῖται, διότι οὕτω καθίστανται τὸ ἀντικείμενον τῆς θείας ὀργῆς.

Ἄλλ' ὅσῳ μείζων ἡ ἀγάπη Αὐτοῦ, τόσῳ μείζων παρίσταται καὶ ἡ λύπη· θλίβεται καὶ ἀδημονεῖ, διότι ὁ μαθητὴς Αὐτοῦ, ὁ σύντροφος τοῦ Μεσσιανικοῦ Αὐτοῦ βίου, ὁ μάρτυς τῆς ἀθωότητος καὶ τῆς ἀγιότητος Αὐτοῦ, προωρισμένος νὰ ἀποθάνῃ ὑπὲρ τῆς διδασκαλίας τοῦ Ἰησοῦ, τίθεται αἰφνης ἐπὶ κεφαλῇ τῶν δημίων, καὶ τὸ φίλημα, ὅπερ πρὸ ὀλίγου ὁ μαθητὴς ἐπὶ τῶν χειλέων τοῦ Διδασκάλου ὑποκριτικῶς ἐναπέθετο, βέλους εἶνε πικρότερον, καὶ διατρυπᾷ τὸ ἅγιον Αὐτοῦ στήθος, καὶ σπαράττει τὰ σπλάγχνα, καὶ κεντεῖ τὴν καρδίαν τοῦ Ἰησοῦ· δριμύτερον τῆς λόγχης τοῦ Γολγοθᾶ. Ἡ λύπη τοῦ Δαβὶδ διὰ τὴν ἀνομίαν τῆς γῆς, ἡ θλίψις τοῦ Ἡλιοῦ διὰ τὰ σκάνδαλα καὶ τὴν εἰδωλολατρείαν τοῦ Ἰσραὴλ, οἱ θρήνοι τοῦ Ἰερεμίου διὰ τὴν ἀπιστίαν τῆς Ἱερουσαλὴμ, ἦσαν σκιαὶ μόνον τῆς θλίψεως τοῦ Ἰησοῦ ἐπὶ τοῖς ἐγκλήμασι τῶν ἀνθρώπων, διότι ἡ ἄπειρος ἀγάπη εἶνε τὸ μέτρον τῶν θλίψεων τῆς καρδίας Αὐτοῦ. Ἐν ταύτῃ λοιπὸν ἀγωνίᾳ ψυχῆς ἐπὶ τοῖς παθήμασι, καὶ θλίψει καρδίας ἐπὶ τῇ σκληροτραχηλίᾳ τῶν ἀνθρώπων, τρεῖς προσηύξατο ἐν Γεθσημανῇ ὁ Ἰησοῦς, καὶ ὁ ἰδρῶς Αὐτοῦ ἐγένετο ὥσει θρόμβοι αἵματος, οἵτινες ἐπιπτον ἐπὶ τῆς γῆς. —

Τὴν ἐν Γεθσημανῇ ταύτην σκηνὴν μετ' ἀπαραμίλλου ἐπιτυχίας παρέστησεν ὁ διάσημος καλλιτέχνης Liska ἐν τῇ ἐνταῦθα παρισταμένῃ εἰκόνι, διότι ἐν τῇ θεωρίᾳ τῆς εἰκόνος ταύτης ἀφαρπάζεται ὁ θεατὴς ὑπὸ θείου τινὸς συναισθήματος, καὶ ἀναμνησκέται καὶ ἀναπαριστᾷ πάντα τὰ γεγονότα, ὅσα συνώδευσαν τὴν σκηνὴν ταύτην, καὶ ἐμβλέπει ὡς ἐν κατόπτρῳ τὴν ἐν τῇ θείᾳ Μορφῇ τοῦ Ἰησοῦ ἀποκατοπιζομένην ἁγίαν Αὐτοῦ ψυχὴν· Ὅποια πληθὺς πραγματικῶς ἡθικῶν ιδεῶν, ὅποια δὲ ποικιλία συναισθημάτων δὲν ἐμφανίζεται ἐνταῦθα! Ἀγάπη καὶ δικαιοσύνη, ἀνεξικακία καὶ αὐταπάρνησις, ταπεινοφροσύνη, ἀγιότης, πίστις, ἀφοσίωσις καὶ συλλήβδην πᾶσαι αἱ ἀρεταὶ ἐν τῇ τελειότητι αὐτῶν συγκεντροῦνται ἐνταῦθα ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Ἰησοῦ. Σκηνὴ τοσοῦτον πλουσίου περιεχομένου ἀνυψοῖ τὸν ἄνθρωπον εἰς μυστίας σκέψεις, ἡ ἀφθονία δὲ καὶ ποικιλία τῶν συναισθημάτων, ὅσα διεγείρει ἡ θεωρία αὐτῆς, κινεῖ τὸν ἄνθρωπον εἰς χαρὰν ἀφ' ἐνὸς καὶ εἰς δάκρυα ἀφ' ἑτέρου· καὶ συντρίβεται ἀφ' ἐνὸς τὴν καρδίαν, διότι ἐμβλέπει ἐν τῷ προσώπῳ Αὐτοῦ τὸ πάθος, ὅπερ προξενεῖ ἡ προαίσθησις τῶν Παθῶν καὶ τῆς ἀχαριστίας τῶν ἀνθρώπων· παρηγορεῖται δὲ ἀφ' ἑτέρου, διότι ἐμβλέπει ἐν Αὐτῷ τὴν μόνην παρηγορίαν καὶ ἐλπίδα, τὸν μόνον ἐν ταῖς θλίψεσι βοηθὸν καὶ γνήσιον πατέρα καὶ φίλον, ὅστις ἐκφέρει μὲν ἐπὶ τοῦ σταυροῦ τὸ Πανάχραντον Αὐτοῦ αἷμα, ἀλλ' ἀναστὰς ὡς θεὸς τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἐχορήγησεν αὐτῷ τὸν ἀρραβῶνα τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἀναστάσεως καὶ τῆς μελλούσης ζωῆς.

